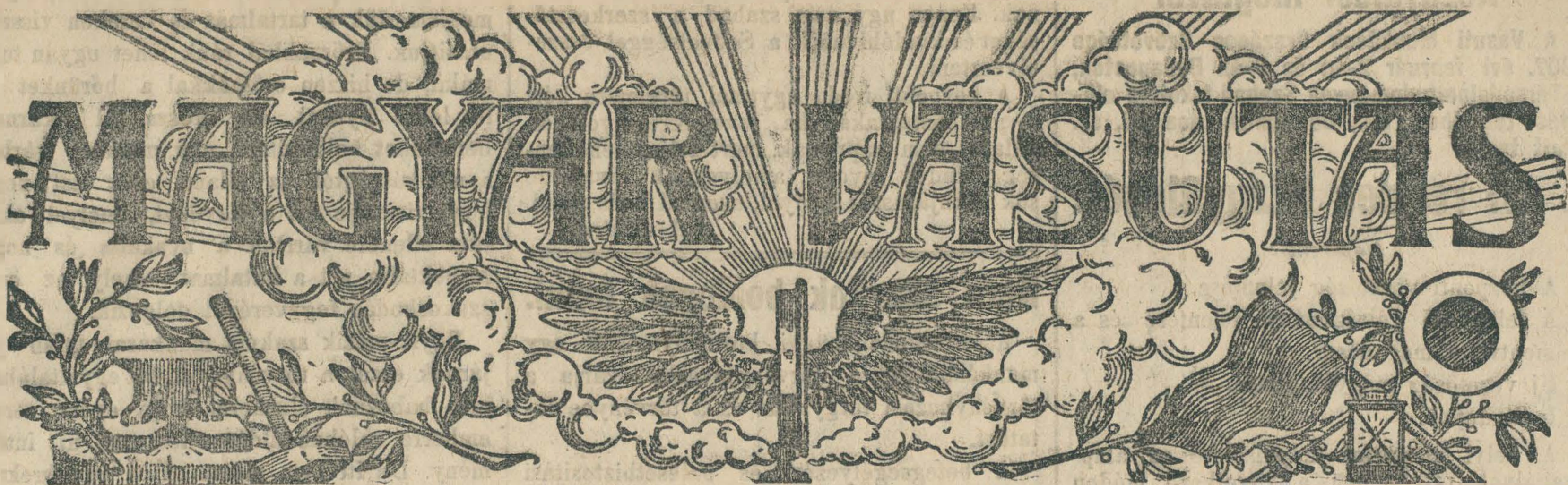

A VASUTI MUNKÁSOK ORSZÁGOS SZÖVETSÉGÉNEK HIVATALOS LAPJA.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VII., Rottenbiller-utca 1. sz., I. em. 10.,
ahová minden levél és küldemény címezendő.

Megjelenik
minden héten
pénteken.

Előfizetési árak:
Egy hóra — — — .40 (— .80 kor.) Félévre — — — 2.40 (4.80 kor.)
Negyedévre — — — 1.20 (2.40 „) Egyes szám — — — .10 (— .20 „
A Szövetség tagjai díjtalanul kapják.

Nyílt levél

KOSSUTH FERENC kereskedelmi miniszter urhoz

Miniszter Ur!

Tudjuk: sok a gondja. Tudjuk: beteg ember és kevés a fölösleges ideje. Azért juttasson a sok gond közepette a kevés felesleges idejéből csekély időt és parányi gondot az Ön tárcájához tartozó *Allamvasutak munkásainak is.*

Rendkívüli módon és talán szokatlan hangon hívjuk fel erre Miniszter Urat, de nem tehetünk másként. Az *államvasuti munkásoknak olyan a helyzetük, hogy nem bírják tovább.*

Még soha sem volt akkora a nyomorúság és olyan az elnyomatás a vasuti munkásoknál, mint most. Még soha sem volt akkora az elkeseredés és zugolódás közöttük, mint most.

A *műhelymunkások* keresete napról-napra csökken. Az egyezményes árakat annyira leszorították, hogy azokból megélni már nem lehet. Amellett olyan munkát adnak, amelynél még a megnyomorított egyezményes árakat is csúfá teszik és hogy teljes legyen a sor: szinte rendes munkaidővé lett a félnapig való dolgoztatás,

Mit szólnak a *pályafentartási* munkásokról, a *szertárak, raktárak, fűtőházak és állomások munkásairól?* Akiknek eddig is olyan végtelenül nyomorúságos volt a helyzetük, hogy szegénye és gyalázata ennek a mi munkaadó intézetünknek, ennek a keresztény államnak, ennek a felvilágosodott huszadik századnak. A legelénkebb fantázia alig tud sötétebb, szomorubb helyzetet kifesteni, mint amilyen ezeknek a munkáskategóriáknak a helyzete. Nehéz, piszkos, sorvasztó munka, olyan gyalázatos kereset, hogy még száraz kenyérre sem telik és olyan bánásmód, hogy jóérzésű ember a kutyájával is jobban bánik.

És ami leginkább kétségbeejtő, ami lázas keserűséget kelt az egész vonalon, az az a körülmény, hogy *napról-napra rosszabbak lesznek ezek a viszonyok és sehol sem mutatkozik jele annak, hogy a helyzet javulni fog.*

A kereset csökken hétről-hétre. Nem adnak megfelelő munkát, megrövidítik a munkaidőt, máshol pedig, különösen a szerencsétlen pályamunkásoknál, egyenesen *leszállítják a béreket.* A szokásos *ujvi berjavítások*, amelyek eddig rendszeresen beköszöntöttek karácsony és ujesztendő táján, ezuttal a fővárosi és több vidéki műhelyben teljességgel *elmaradtak.*

A *levonások* azonban *épségben maradtak.* Hány olyan eset van, ahol a vasuti munkás annyit sem keres, hogy a levonásokra teljesen telljenek.

És a bánásmód! Mintha éreznék a közvetlen felelősséget, hogy veszedelmes hangulatot teremt a nyomorúság, kemény, igazságtalan és embertelen bánásmóddal iparokdnak az elkeseredést „féken tartani”. És rövidlátó együgyűségükben nem látják, hogy ez a komisz bánásmód az a bizonyos esőpp, amelytől kiesordul a pohár vize.

Minden bajnak a tetejébe kerül az *általános, fojtogató drágaság.* Szinte rémmesébe illő, hogy mennyire felesigázta az összes fogyasztási cikkek árát a lelketlen uzsora. Olyan magasra szökött az ára minden élelmiszernek, fűtőanyagoknak stb., hogy a szegény embert, közöttük a vasuti munkást is, majd megveszi az éhség és a nélkülözés. A Máv. által nyújtott kedvezmények, olcsó fa és szén stb. fabatkát sem érnek. *Nyár óta nem kapták meg a vasuti munkások a megrendelt és legtöbbször már ki is fizetett fűtőanyagot!*

Miniszter Ur!

Itt csak széles vonásokban, nagy általánosságban eseteltük a vasuti munkások elviselhetetlen, véres nyomorúságát. Ha részletekbe mennék, még keserűbb, még lázítóbb volna a kép.

Miniszter Ur!

Ezeket a bajokat sürgősen és alaposan segíteni kell. Nincs halogatásra idő egy nap sem. Eleget vártak és reméltek a évek páriái, tovább nem várhatnak.

Másfél esztendő előtt kértek drágasági pótlékot, eddig még *választ sem kaptak.* A raktári és szertári munkások emlékirata mult év májusa óta hever a minisztériumban — *elintézetlenül.* Az általános, minden kategóriát felölelő emlékiratot és a pályaoőrök memorandumát már felesztendő előtt nyújtották be és még *nyoma sincs a kívánságok teljesítésének.*

Mire várnak odafenn? Arra talán, hogy a vasuti munkások ezrei kivándoroljanak vagy fölforduljanak a nélkülözéstől és így tüntessenek jogos és sürgős kívánságaik mellett?

Miniszter Ur!

Ötvenezer vasuti munkás, kétszázezer lélek nevében, érdekében sürgetjük a gyors és alapos segítséget. Akik becsületes, szorgalmas dologtevással járulnak hozzá az ország forgalmának a lebonyolításához, a Máv. százmillós jövedelmének a megteremtéséhez, azok igényt tarthatnak az emberséges megélhetésre.

Követeljük a gyors segítséget *közérdekből is.* Olyan éles, lázító az elkeseredés a vasuti munkások között, hogy *katasztrófától kell tartani.*

Miniszter Ur!

A vasuti munkások az egész vonalon már azt kezdik latolgatni, hogy *nincs veszíteni valójuk.* Azon tanakodnak, hogy minden eddigi kérésük és sürgetésük hiábavaló volt, tehát *más eszközökhöz kell folyamodni.* Kezdi összemérni a másoknak nyújtott nagy előnyüket a saját nyomorúságos helyzetükkel és az *elkeseredésüktől kérnek tanácsot.*

Miniszter Ur!

Gyors és alapos segítséget követelünk. Ha nem jön haladéktalanul és megfelelő mértékben a vasuti munkások helyzetének a javítása, *mi nem állunk jól semmiért sem.* És aminek jönnie kell, azért Ön, Miniszter Ur és tanácsadói viselik a felelősséget az egész ország és az egész művelt világ előtt.

A vasuti munkások országos szervező bizottsága.

Közygylési meghívó.

A Vasuti Munkások Országos Szövetsége 1907. évi február 2-án és 3-án Budapesten, a Társadalomtudományok Szabad Iskolája előadásai termében, VII., Damjanich-utca 26. sz. alatt tartja

I. évi rendes közgyűlését.

Napirend:

A központi vezetőség jelentése.

A felügyelő választmány jelentése és a felmentvény megadása.

Új vezetőség megválasztása.

Indítványok.

A helyi csoportok képviselője az alapszabályok értelmében a következő módon határoztatik meg: Minden egyes helyi csoport vagy befizetőhely 50 tagig egy küldöttet küld ki. Minden 50-en felüli töredék ugyancsak egy küldött küldésére jogosít. Oly csoportok, amelyek több küldött kiküldésére vannak jogosítva, mandátumaikat egy küldöttre is átruházhatják, de háromnál több megbízással egy küldött sem bírhat.

Minden helyi csoport annyi szavazattal bír, ahány küldött megválasztására jogosítva van. A kiküldöttek számát azon tagok száma határozza meg, akik után a közgyűlés egybehívása előtti hónapban a járulékok a központba beküldettek.

A helyi csoportok két héttel korábban kötelesek a központi vezetőséget a küldöttek számáról értesíteni, hogy azoknak a megbízólevél elküldethessék. A napirendre vonatkozó indítványok legalább 8 nappal előbb írásban beküldendő a központi vezetőséghez.

Pásztly Károly,
titkár.

Kiss Miklós,
elnök.

Kérelem a tagtársakhoz! Kérjük mindama tagtársainkat, akik a közgyűlés tartama alatt a küldötteknek szállást adhatnak, hogy ezt a központi irodában haladéktalanul jelentsék be.

*

A központi irodának — közgyűlés előtt állva — most annyi a teendője, hogy ez uton is kérjük a munkástársakat, hogy leveleiket a lehető legrövidebbre szabják. Különösen ügyeljenek arra, miszerint külön papírosra írják mindazt, amit a titkárság-

nak, külön amit a könyvelőség részére szának. Éppen úgy nem szabad a szerkesztőséget és kiadóhivatalt a Szövetséggel összekeverni.

A központi iroda egyúttal türelemre kéri a munkástársakat, ha leveleikre nyomban választ nem kapnak, mert teljes lehetlenség minden levélre, amelyeknek javarésze sok utánjárást is igényel, azonnal válaszolni.

A titkárság.

Nem akarunk boldogok lenni.

A kereskedelemügyi kormányzatban egy munkásboldogító törvényjavaslat várja a törvényhozási tárgyalást és a törvénybe iktatást.

A betegsegélyezési és balesetbiztosítási törvény javaslatáról van szó. Sokszor beszéltünk már róla. És most ismételtén szabadon remélünk, hogy utoljára akarunk vele foglalkozni.

A kormányzat azzal a határozott színezettel alkotta meg e törvényjavaslatot és azzal a határozott kijelentéssel terjesztette az országgyűlés elé, hogy ez egy szociális alkotás, amely a munkások érdekében készített.

Jól van: most jókedvünkben vagyunk és elfogadjuk őszintének ezt a kijelentést és jóhiszeműnek ezt a szándékot. Sőt hajlandók vagyunk három Miatyánkot, tíz Hiszek-egyet, ötven Üdvözlégyet, száz Urangyalát rebegni a kormányzat lelki üdvösségiért. És csatlakozni fognak áhitatos imádságunkhoz mindazok is, akiket ez a törvény még boldoggá fog tenni.

Miután azonban magunk is munkások vagyunk, talán nem egészen abszurdum az, hogy mi is beleszóljunk magába a dologba is. Nos, ha megvan engedve, úgy szabadon előterjesztenünk az összes vasuti munkásoknak a népgyűlések egész sorozatán kifejezésre jutott álláspontját, azt tudniillik, hogy mi nem akarunk boldogok lenni.

Magyarán szólva: nekünk az a törvény nem kell, mert az miránk nézve egészen durva jogtiprás. És kínálják bár a munkás-

boldogítás legszebb takarójába burkolva, mi megismertük a tartalmát és kerekén visszatüsitjuk. Erőszakkal ránk lehet ugyan tukmálni, de hiszen erőszakkal a bőrünket is le lehet nyuzni. Ha erőszakkal akarnak bennünket boldogítani, úgy mindent várhat a munkásságtól az állam, csak azt nem, hogy tisztelje azt a törvényt, amelyet akarat ellenére varrtak a nyakába és hogy respektálja azt a hatalmat, amely az erőszakoskodás fegyverével dolgozik.

Egyik-másik szakma munkásai talán jól járnak ezzel a törvénytől, sőt egyáltalában nem habozunk elismerni, hogy egész sereg emberre valóban áldásos lesz az új intézmény. De itt nem matematikai egységekről van szó, amelyeknél egyiket a másikkal rekompenzálni lehet. Itt emberekről van szó. Ha egy vasutast baleset ér és balesete folytán az új törvény alapján a felét se kapja annak, amit eddig kapott, úgy ennek nem lehet vigasztalása az, hogy viszont valamely más munkás pedig, aki az új törvény előtt semmit se kapott volna, az új törvény szerint most valamit mégis fog kapni. Mindenki csak abból él, amit a saját gyomrába tehet, senki se lakik jól azzal, hogy mások, akik azelőtt koplaltak, most szintén ehetnek valamicskét.

Nekünk tehát az a határozott kívánságunk és ha szabad kimondanunk a szót: követelésünk, hogy minket, vasutiakat vegyenek ki az új törvény rendelkezései alól. Mi eléggé biztosítva érezzük jogainkat az 1874. évi XVIII. törvények és a mai bírói gyakorlat által, amelynek szintén vannak hézagai, hiányosságai, de minden hézagai és hiányosságaival együtt még mindig toronymagasságában van igazságosság és méltányosság tekintetében az új törvény felett.

A legelemibb szabálya minden társadalmi együttélésnek, hogy szerzett jogaitól csak a továbbfejlődés foszthatja meg az embert. Visszacsinálni azt az eredményt, amelyet egy-egy téren a fejlődés hozott létre, az barbár erőszak, amely önmagában hordja a

A „MAGYAR VASUTAS” TÁRCÁJA.

A kultura határa.

Írta: Palócz.

A vonat fűtőjét egyet. Elhagyjuk Lónyabánya állomását, a mozdony kezd nehezebben lélekzeni; már messziről láttuk a hegyeket és most ott vagyunk közvetlen szomszédjukban: lábuknál, felettük, mellettük. A vonat tojástancot jár a hegyek között. Nemsokára elérjük Krivány-Gyetta állomást. A menetrend segítségével előre tudjuk ezt. Midőn e szót Gyetta olvassuk, elgondolkozunk, honnét is ismerjük e szót, e nevet.

— Megvan!

A „gyetvan”-ok voltak valamikor Mátyás király „fekete serege”. Szép szál legények lehettek valamikor, most is erős faj, szívós nép. A rablásokat, országpusztításokat a király honorálta nekik, fényes állásokat kaptak az előkelők, a seregnek pedig a rablás és gyilkolása szabadsága maradt meg. Sok üres föld is lehetett még akkor, mely nem volt telekkönyvezve és így ennek a népnek is jutott valami azért, hogy a hazát az akkori nagybirtokosok számára megvédték.

Mikor a fekete sereg feloszlott hivatalosan, még mindig kaptak állásokat a királyi udvarokban, amelyeknek szükségük volt amolyan vén betyárból jó pandurrá vedlett emberekre. Néhány emberöltőn át ment ez a dolog a maga megszokott rendjén, míg lassan-lassan a gyetvanokat kiturták tisztiségeikből, később pedig a kapott földeket

is visszavették tőlük és ők — rabszolgasorsra jutottak.

A rablás, gyilkolás, néha csak lopás már vérükben volt; de míg azelőtt „hazafias tett” volt, addig később, mikor csak maguknak loptak, főbenjáró bűn lett. A vér nem tagadja meg önönmagát és a fekete sereg ivadéka is meg tudja különböztetni az enyémet a tiedtől és mindig csak a másé után nyulnak...

Fenn a gyetvai hegyeken a zóna előtt nagyon kevés parasztember volt, aki már vasutat látott. A gyermekeket úgy nevelték, hogy tudták, ebben az időben jön a vonat, akkor a fülükkel a földre feküdtek és ha a szél arra vitte a vonat zakatolását, lármáját, hát boldogság fogta el őket: már ők is hallották a vonatot — ámbár még sohasem látták.

Nevelkedett ott egy gyerek, aki jó tanuló volt az iskolában, a pap nagy jövőt is ígért neki — ez nem kerül pénzbe! — és a fiu leghőbb vágya volt a vasúthoz jönni. Kijárta az elemi iskolákat, úgy-ahogy és itt kettőtört a jövője. Eljárt napszámba, dolgozott szorgalmasan. Mikor már a vágóhidra megérett, elment a sorozó-bizottság elé és boldogan várta a pillanatot, mikor majd azt mondják neki:

— Táglich!

Hátha majd azután beteljesedik az álma. Már mások is a katonaságtól jutottak valami állami szolgálóhelyzetbe. Talán sikerül neki is. Elment a plébánoshoz, hogy biztossítsa magának a rég ígért kegyet a jövőre.

Bosszantotta őt ugyan az a három év, hogy egy kissé hosszú és ezalatt sok minden történhetik, de viszont megnyugtatta magát azzal, hogy majd csak elmúlik valahogyan, mert ime az egyik szomszéd Zólyomban ült, a másik Besztercebányán s sokan vannak olyanok is, akik már utaztak vasúton — Illavára, de mikor jönnek vissza, nem tudja a faluban senki; van olyan ismerőse, is aki már 15 évet is ült és ha annak elmúlt a 15 év, majd csak elmúlik az a három esztendőcske is.

El is múlt. Haza is került. De változás történt vele. A katonasághoz még mint a fekete sereg ivadéka ment — vissza már nem úgy jött. A városban a katonapajtásoktól könyveket, néha ujságot is kapott olvasni. Könyv az még megjárta, de mikor ujságot kapott először életében kézbe, a boldogság legmagasabb fokán állott.

Még az idő letelte előtt folyamodott egy vasuti őri állásért, amit papi és katonai protekcióval meg is kapott. Faluja határán éppen betöltendő volt az állás, hát oda ültették; nemsokára meg is nősült ott.

A falubelieknek kezdett az ember nem tetszeni. Először büne az volt, hogy még nem volt büntetve. Azután olyan helyen öröködik, amerre ők a zsákmányt viszik; ha más lett volna, nem törődnek vele, nem ismeri őket — de ez az ember kellemetlenné válhat nekik, hisz ismeri őket; nem szóltak semmit, megfigyelték őt, vajjon miféle ember lett. Soká tartott, évekig. Egyszer rájöttek arra, hogy a falubeliükből nagy ur lett, mert Pestről ujságot járat. Ez gyanus. Itt

káros következményeket. Csak nem gondolja talán komolyan a kormány és a törvényhozás, hogy nyugodtan fogjuk meglévő jogaink elkobzását nézni?! Hogy belenyugszunk a törvényhozás oly alkotásába, amely felére-harmadára szállítja le azt az igényt, amelyet a mai állapotok szerint bal eset esetében jogosan támasztunk!

Mi a mai rossz helyzetben akarunk maradni és nem akarjuk magunkat boldoggá tétetni. Ennél világosabb beszéd nincs a világon: nekünk nem kell az új baleset-törvény. És ha nekünk nem kell, kinek kell akkor? Hiszen a mi bőrünkön van szó. Ne akarjon a mi bőrünkre senki se jobban vigyázni, mint mi magunk!

Mégegyszer kérjük a kormányt és a törvényhozást: vegye ki a vasutasokat az új örvény rendelkezései alól!

Dr. Kadosa Marcel.

SZEMLE.

Megfejtelt közmondások.

Hosszu szakáll — rövid ész.

Szegény embert még a gróf is huzza.

Minden szentnek más zsebében kotorász a keze.

Addig jár a korszó a kutra, míg — kereskedelmi miniszter lesz.

Az éhes embernek nem hisz a hétezer-ötszázholdas mágnás.

Fizetésjavítás a Déli vasutnál.

A Déli vasut az 1907. január 1-ével való előléptetések alkalmával körövényben elrendelte, hogy az 1200 korona kezdőfizetés felemeltetik 1400 koronára, úgy hogy az összes hivatalnokok, akik eddig 1200 koronát huztak fizetésül, ezentul 1400 koronát kapnak.

Mindenütt előrehalad a vasutasok hely-

egy tervet kell kikovácsolni, miként lehetne a dolog nyitjára rájönni.

Egy vasárnap délután két ismerőse ünnepelőbe öltözve meglátogatta őt. Kémlelni jöttek. Szegény vasuti őt megkínálta őket enni-innivalóval, mint régi ismerőseket. Egy rövid ottlét elegendő volt, hogy mindent láttak legyen.

Társaik már várták őket az erdő szélén. Ezek pontosan beszámoltak mindenről. Ingadoztak — kirabolják-e őt, érdemes-e? De mikor a küldöncök azt hozták fel, hogy könyveket is láttak, tisztában voltak mindannyian a tervvel: olyan embernek, kinek könyvei vannak, annak sok pénze lehet és oda érdemes betörni, azt kirabolni.

A kedvező időt kiválasztották. Az őt felesége szüleinél volt; az őt maga vigyázott a forgalom rendes menetére, maga látta el minden házi teendőjét. Éjnek idején kopogtattak az ablakán; rosszat sejtett és revolvért vitt ki magával. Erre a rablók el vannak készülve és ezért mindig az ajtó mögé állnak, ahonnan az áldozat könnyebben lekaparható. Két-három ütés vastag ólombotokkal és a szegény ember szétroncsolt fejjel ott feküdt a földön; kis holmija a rablók prédája lett...

A kultura vasparipája ott száguldott el reggel a kis őrház előtt, melynek tövébe cipelték a holttestet, hogy a vasutról meg ne lássák; az őrház mögött ott terjeszkedik még az a középkori szellem, mely a rablásban és gyilkolásban találta dicsőségét és a kettő: vasparipa és a középkorbeli szellem között ott áll az őrház: Magyarországon a kultura határa!

zete a javulás útján, csak a Mávnál lesz egyre nyomorultabb az alkalmazottak sorsa.

Kíváncsian várjuk egyébként, hogy a Déli vasut igazgatósága a munkások emlékiratát hogyan intézte el.

Forrongás a szentkoronás hangyabolyban.

Az eleven erőket lenyűgözni semmiféle furfanggal vagy erőszakkal sem lehet. A szentkoronás szövetségben vannak vasutasok, akik nem akarnak néma játékszere lenni a nagyszakállu politikusnak és lakájhadának. Ezek keresnek módot és alkalmat, hogy a veszedelmes, gyilkos nyügtől szabaduljanak. Különösen a fővárosi három kerületben mutatkozik ilyesforma mozgalomnak a csirája. A három kerület vezetősége múlt hó 22-én együttes értekezletet tartott, amelyen kimondták, hogy az alapszabályok módosítását kívánják olyan értelemben, hogy a szövetség szakszervezeti alapra helyezkedjék, továbbá a központi vezetőség teljhatalmának a korlátozására törekcszenek.

Ezt a közös értekezletet szombaton, január hó 6-án megismételte a három budapesti szentkoronás kerület. A közös tanácskozást a nyugoti pályaudvar éttermében tartották meg. Sarlay János, az északi kerület elnöke, bevezető szavaiban rámutatott annak szükségére, hogy a vasutasoknak a helyes, az osztálytudatos szervezkedés alapjára kell helyezkedniök. Hajós Lajos alelnök kiméletlen kritikát gyakorolt a szövetség hivatalos közlönye fölött, mely szolgálja hangjával egyáltalán nem szolgálja azt a célt, amelyet a vasutasok tőle méltán várnak. Turcsányi Pál és Sümegi Imre felszólalása után határozatba ment, hogy a budapesti kerületek egy teljesen független csoportot fognak fenntartani.

Nagy szót mondtak ki a tisztelt tanácskozók, amikor az osztálytudatos szervezkedést hangsúlyozták. Hiszen ezt akarjuk mi is és ezt óhajtja a vasutasok minden igaz és őszinte barátja. De lehet-e független és céltudatos szervezkedésről szó ott, ahol Batthyány Tivadar, ez az üres, lelketlen politikai stréber a fővezér és ahol a kormány emberei dróton rángatják az egész szervezetet. Hiába álmadoznak a szegények jogról és szabadságról, amikor ellentállás nélkül engedik magukat a mézszárszékre cipelni.

Méltóztassanak, tisztelt urak, előbb a járomból sznbadulni és csak azután beszélhetnek arról az utról, amelyen haladni akarnak. Addig nem ők szabják meg az utjukat, hanem úgy vezetik őket járszalagon.

Félhivatalos hang a fizetésrendezésről.

A Vasuti és Hajózási Hetilap, a klub lapja a héten nyilatkozik a fizetésrendezésről. A nyilatkozatot érdemes nyilvánosságra hozni, nemcsak azért, mert a klubnak Ludvig Gyula Máv. elnökgazgató az elnök, hanem azért is, mert a nyilatkozatban említés történt — ezuttal először! — a munkások által beadott emlékiratról is. A lap közlése szó szerint így szól:

Az újév alkalmából a képviselőházi többség a kormány tagjait advözölte, mire Wekerle Sándor hosszabb beszéddel válaszolt. Beszédjében két ízben is megemlékezett a vasutasok fizetésének rendezéséről, mikor a következőket mondotta: „Nyolc hónapot alig meghaladó rövid működésünk tartama alatt számos társadalmi jelentőségű javaslattal állottunk elő; keresztülvittük az állami alkalmazottak nagy részének folytatólagos fizetésrendezését és előkészítettük más részüknek — így az államvasuti alkalmazottak — igényeinek kielégítését. S ez igények kielégítésének s a társadalmi bajok orvoslásának leghathatósabb eszközét, a gazdasági fejlődést, máris egyes törvényekkel elősegítettük.” — „Szociális és kulturális téren előkészítettünk és közelebb előterjesztünk több javaslatot. Így azokon az intézkedéseken kívül, amelyeket a közegészségügy, a gyermekvédelem és az iparügy terén adminisztratív uton vagyunk képesek

megvalósítani, elő fogjuk terjeszteni a községi és körorvosok helyzetének rendezésére, a vasuti alkalmazottak illetményeinek kiegészítésére és a tanítói fizetések rendezésére vonatkozó javaslatunkat.”

E két kijelentés bizonyára megnyugtathatja a m. kir. államvasutak alkalmazottait, noha hátorozott időpont ezekben sincs megjelölve. E tekintetben, nézetünk szerint, a kormány még nem lehet abban a helyzetben, hogy pozitív kijelentéseket tegyen. Két oka van ennek: az egyik az, hogy a máv. alkalmazottak fizetésrendezése összefüggésben áll a refakciák bizonyos megszorításával és a díj-szabások részleges módosításával; a másik az, hogy a máv. szervezett munkásai rajban is többféle kívánsággal járultak a kormányhoz. Az első nélkül nem lehetne, a másik ok figyelembe vétele nélkül sem volna célszerű a javaslat előkészítése. A refakciák tárgyában a szaktanácskozmányokat már befejezték s ezeken az érdekelt körök nagy jóakaratot mutattak a vasutasok jogos igényei iránt. A munkások memorandumainak tárgyalása természetesen nemileg késlelteti a munkát, de minthogy a fedezet kérdését és a munkások kívánságainak a javaslatba való beillesztését egyidejűleg tárgyalják, nem valószínű, hogy a többbizben hangoztatott határidőt túllépnék, amire nézve a miniszterelnök beszédjének e két szava „közelebb előterjesztünk”, valamint az a körülmény, hogy a módosított refakciák hír szerint ez év április 1-jével fognak életbelépni, elegendő megnyugtatóul szolgálhat.

Két megjegyzést a nyilatkozatra okvetlenül kell tennünk. Az egyik az, hogy eleve tiltakozunk az ellen, mintha a Vasuti Munkások Országos Szövetségének általános emlékirata késleltetné a fizetésrendezés végleges elintézését. Azt természetesnek találjuk, hogy a mi emlékiratunkat is figyelembe veszik, még pedig kellő mértékben. Hiszen csak nem fogják a fizetésrendezést a szentkoronás tervezet szerint csinálni, amely olyan előzékenyen 600 korona évi fizetést szán a munkásoknak! Vagy a klub tervezete szerint, amely egyáltalában nem is tördök a munkásokkal. Hej, micsoda tánc kezdődne akkor, ha ezt az örületes könnyelműséget követnék el. A munkások emlékiratát tehát figyelembe kell venniök. Már a munkaadó intézet legsajátabb érdekében. De ez nem okozhat semminemű késést. Mert a mi szövetségünk emlékirata röviddel a klub tervezete után és jóval a szentkoronás tervezete előtt került az illetékes helyre. Ha hát a kormány huzza-halasztja a fizetésrendezés ügyét, tessék a saját hátát oda tartani és ne a munkások emlékiratát állítani oda bünbáknak.

Második megjegyzésünk pedig ez: mi lesz a kilátásba helyezett fizetésrendezési ankéttal. Szövetségünk országos értekezletén a Kossuth Ferenc kereskedelemügyi miniszter képviselőletében megjelent Tolnay Kornél üzletvezető ur bejelentette hivatalosan, hogy lesz ilyen szaktanácskozás a fizetésrendezés ügyében, amelyre meghívást kap valamennyi szövetség, közöttük a Munkás-szövetség is. Hivatalos formában, felhatalmazás alapján tett kijelentés volt ez. Hát hova lett az ankét terve. Vagy azért, mert okos és célra-vezető terv volt, elejtette a miniszterium, amely — úgy látszik — gyűlöli mindent, ami a munkásokat is bizonyos érvényesüléshez juttatja?

Vasutassors.

Az új év első napját is véres vasuti katasztrófa köszöntötte, amiről a hivatalos jelentés a következő sorokban számol be:

E hó 1-én déltájban a kassa-oderbergi vasut osztrák vonalának Orlau és Reichwaldau állomásai között a 76. és 56. számú tehervonatok összeütköztek mely alkalommal Schaumann mozdonyvezető súlyosan megsérült és később meghalt, Orbán mozdonyvezető és fűtője könnyen megsérültek. Két mozdony és nyolc kocs megromlódott. Az akadály miatt a személyforgalom átszállással bonyolítottatott le. A pályát ma délelőtt ismét szabaddá tették.

Petrozsényből jelentik: December 30-án éjjel Livazény és Alsóbarbatyén között sintőzés következtében a vonat közepéből 9

kocsi kisiklott. *Hat nagyobb és három kisebb sérülés történt. Csernyánszky Viktor vonat-kísérő lakatos súlyos belső sérüléseket szenvedett.*

A magyarországi munkásszervezetek fejlődése.

A Szakszervezeti Értesítő érdekes kmutatóst közöl a munkásszervezkedésnek a múlt év folyamán való fejlődéséről.

Az ipari munkások szaklapja — ugymond — az 1903. év végén 61.500, az 1905. év végén 82.400 és az 1906. év végén 145.900 példányban jelentek meg. Ezek a számok azt igazolják, hogy a magyarországi szakszervezeti mozgalom évről-évre hatalmasan fejlődik.

Az egyes szervezetek nagyságáról áttekintést nyújthat a szaklapok példányszámait feltüntető következő részletes kimutatás:

Egyszer hetenkint megjelenik:

Magyar Vasutas — — — — —	18000
Fachblatt der Eisenbahner — — — —	1800
Typographia — — — — —	6800

Kétszer havonként megjelenik:

Ácsok Lapja — — — — —	3500
Ungarländischer Zimmerer — — — —	1800
Bányamunkás — — — — —	2500
Bőrmunkás — — — — —	1200
Ledarbeiter — — — — —	600
Kozderobotnik — — — — —	700
Czipész — — — — —	6800
Építőmunkás — — — — —	19000
Bauarbeiter — — — — —	8800
Stavitelsky Robotnik — — — — —	3200
Éttermi Segédek Szaklapja — — — —	1000
Famunkások Szaklapja — — — — —	14000
Fachblatt der Holzarbeiter — — — —	2100
Festők Szaklapja — — — — —	3100
Kávéssegédek Lapja — — — — —	2500
Könyvkötők Lapja — — — — —	2600
Lithographia — — — — —	1100
Molnások Lapja — — — — —	2700
Objectiv (Fényképész) — — — — —	600
Szabók Szaklapja — — — — —	5200
Schneider-Fachblatt — — — — —	800
Vegyészeti Munkás — — — — —	1200
Vas- és Fém munkások Lapja — — — —	19000
Eisen- und Metallarbeiter — — — —	5900

Egyszer havonta megjelenik:

Borbély- és Fodrászsegédek Szaklapja — — — — —	1200
Cipőfelsőrézkészítők Lapja — — — —	800
Fuvarozó Munkás — — — — —	3000
Kereskedelmi Alkalmazottak Lapja — — — —	1000
Kalaposmunkás — — — — —	300
Kávéfőzők Szaklapja — — — — —	800
Mészárossegédek Lapja — — — — —	1000
Szobrász — — — — —	500
Textilmunkás — — — — —	1200
Türekvés (bőröndösök lapja) — — — —	500

Összesen 145.900

Ezenkívül még a földmunkások részére a „Világsszabadság” jelenik meg, amelynek példányszáma nem foglaltatik ezen kimutatásban. A szaklapok példányszámánál a szervezetek taglétszáma kisebb ugyan — ezt szükséges megjegyezni —, de azért a fejlődésnek mindig teljesen hű képét nyújtja a lapok példányszámainak a nagyobbodása, mert mindig csak egy bizonyos hányaddal nagyobb a lappéldányok száma a tagokénál.

KÜLFÖLD.

Drágasági pótlék az osztrák vasutasoknak. Az osztrák pénzügyminiszter, *dr. Korytowsky*, az osztrák képviselőház egyik utolsó ülésében kijelentette, hogy az osztrák kormány az összes állami alkalmazottak szociális és szolgálati viszonyának rendezésével foglalkozik. Az e célra kijelölt miniszteri bizottság alaposabban tanulmányozza ugyan az e tárgyra vonatkozó összes kérdéseket, azonban a tanulmányozás hosszabb időt vesz igénybe úgy, hogy az osztrák parlament feloszlátása előtt az e tárgyra vonatkozó törvényjavaslatok már tárgyalás alá nem vehetők. Ezért, tekintettel az uralkodó nagy drágaságra, elhatározta az osztrák kormány, hogy az összes VIII—XI. rangosztályú állami és államvasuti hivatalnokoknak, továbbá az ezekkel egyenrangú állami tanítóknak és gyakornokoknak *fejenként 120 koronát, az altiszteknek és szolgáltnak pedig fejenként 60 koronát ad drágasági pótlék címén. A munkásoknak is munkabéremelésre nyújt drágasági pótlék címén. Az 1907. évre*

szóló drágasági pótlék 1907. január 15-én egy összegben kerül elosztásra. Rendkívüli segélyben részesül ezen intézkedés folytán 46,113 állami és 7,137 államvasuti hivatalnok, továbbá 140,000 altiszt, szolga és munkás. Dacára a drágasági pótlék szerény megszabásainak, a kormány ezen intézkedése folytán körülbelül *husz millió koronával* terheli az osztrák kincstárt. Az elosztásra kerülő összeg a pénztári készletben talál fedezetet.

A mi miniszteraink sokat járnak-kelnek Bécsben. Nem volnának hajlandók példát venni osztrák kollégáiktól?

Bulgár vasutasok sztrájkja. Hogy a bolgár vasutas testvérek helyzete egy mákszemnyivel sem jobb a mienknél, mi sem bizonyítja jobban, mint az, hogy Bulgáriában január 2-án az *általános vasuti sztrájk kitört.* A sztrájk főcélja az volt, hogy ezzel megghiusítsák annak a törvénynek megalkotását, amely kimondja, hogy az állami alkalmazott, aki sztrájkba lép, *elveszti nyugdíjigényét.* A bolgár kormány így akarja elfojtani azt a nagy arányú elégedetlenséget, mely a vasutasok között uralkodik azért, mert a kormány ridegen elzárkózott jogos és méltányos követeléseik elől.

Természetes, hogy a kormány a legbrutálisabb módon igyekszik a sztrájkot letörni.

Ennek a célnak érdekében elővette azokat az eszközöket, miket nálunk a Tisza-kormány is felhasznál: *kirendelte a katonaságot, a tartalékos vasutasokat pedig behívta szolgálatra,* hogy így a katonai fegyelem bilincseivel kényszerítse őket saját ügyük letörésére.

Az összes vasuti hivatalnokok csatlakoztak a vasuti munkások sztrájkjához. A kormány a vidéken is katonai rendszabályokhoz folyamodott, hogy a zavargásoknak elejét vegye. A vasuti forgalmat részben utáskatonákkal helyreállították. Azokat a vasutasokat, kik tartalékosok, fegyvergyakorlatra hívták be, hogy ilyen módon szolgálatra kényszerítsék őket. A szófiai egyetemi hallgatóság egy része, kik többnyire szocialisták, csatlakoztak a sztrájkolókhoz és forradalmi dalok éneklésével demonstráltak, mely alkalommal zavargások is történtek.

A terrorizmus óriási mértékben működött. Az elfogatások nyakra-főre történtek. Az egész vasuti hálózatot a hadügyminiszter hatásköre alá rendelték.

Petkov miniszterelnök a vasutasok küldöttségének elutasító választ adott. A küldöttség az altisztek fizetésének javítását, a sztrájkmozgalom megtiltásáról szóló törvény visszavonását és a szolgálati idő szabályozását követelte. A miniszter azt felelte a küldöttségnek, hogy mindazok ellen, akik az ujonnan megszavazott törvény ellen cselekszenek, *megindíttatja a büntető eljárást.*

A személyforgalmat a legerőszakosabb módon, a legterrorisztikusabb eszközök igénybevételével valamennyire már január 5-ére helyreállították, azonban az áruforgalom *teljesen szünetel* s temérdek kárt okoz. A vasutasokat a külföldi munkásegyletek támogatják. Annyi bizonyos, hogy a sztrájk nem lesz eredménytelen.

A badeni vasutaszemélyzet szolgálati és pihenőideje. A badeni államvasutak vezetősége úgy intézkedett, hogy a még fennálló szolgálati rendben a szolgálati idő a 14 órát meg ne haladja. 1907. január 1-től számítva 14 órán túl terjedő napi szolgálat nem fordulhat elő. Az utazószemélyzet szolgálati idejében minden szolgálaton kívül tett ut, különösen pedig a szolgálat befejeztével történő szolgálaton kívüli hazautazás szintén beszámíttassék. Az eddigi utasítás értelmében az ily szolgálaton kívüli hazautazást kivételesen, ha ezzel a megengedhető legnagyobb 16 órányi szolgálati időtartamot túllépnék, nem kellett számításba venni. A pihenő legrövidebb tartamának vagy a szabad napnak számításánál azonban csakis az otthon töltött pihenési idő jött figyelembe. Ez az utasítás érvényét veszítette. Hogy az utazó személyzetnek a

pihenési időnek otthon való eltöltését lehetővé tegyék, előírták, hogy különösen a vasárnapi pihenőre való átmenetnél oly korai felváltásról kell gondoskodni, hogy a hazautazás időtartama is még a megengedhető legnagyobb, 14 órányi szolgálati időben befoglaltassék.

Győzelmes vasuti sztrájk. Kopenhágában. Svédország fővárosában a közuti vasut alkalmazottai sztrájkba állottak legutóbb. Mint egy távirat jelenti, a sztrájkolók elfogadták *Jakobi* polgármester közvetítő ajánlatát. A vasutársaság nagyjában *elfogadta a munkások követeléseit.* A munkások már munkába állottak. A munkások követelése *béremelésre és a munkaidő megrövidítésére vonatkoztak.*

Nyolcórás munkanap az Egyesült-Államokban. Roosevelt, a köztársaság elnöke, rendeletet intézett az egyes államok kormányaihoz, amelyben elrendelte, hogy egy állami üzemben sem szabad napi *nyolc* óránál tovább dolgozni. Nálunk, Magyarországon, a 12—16 óras, sőt helylyelközzel 24 órás munkanap is vigan terpeszkedik az állami üzemekben, például az államvasutaknál.

Testvérek! Ha valaha volt, úgy most van szükségünk az összetartásra.

Drágasági pótlék és a Máv.

Bulgáriában általános sztrájkkal feleltek vasutas testvéreink arra a gyalázatos merényletre, amely a kormány ama intézkedésében nyilvánult meg, hogy a sztrájkban résztvevő állami alkalmazott veszítse el nyugdíját. A merénylet hire általános forrongást idézett elő a vasutasok körében és ezt növelte a bulgáriai vasutak vonalán uralkodó nyomoruság. Hogy a sztrájk minő eredménnyel végződik, azt e helyen nem mérlegeljük. Annyi bizonyos, hogy az államnak óriási anyagi és erkölcsi veszteségeket okoz.

Csodálatos, hogy az a rövidlátás, az a strucc-politika, amely a bulgár államvasutak vezetőségében otthonos, szakasztott olyan, mintha a mi Máv-unk kebeléből került volna ki. Nálunk is teljesen bulgár mintára csinálják a vasuti politikát. A Máv. intézőinek semmi szociális érzéke nincs ahoz, hogy az alkalmazottak igényeinek kellő kielégítésével olyan általános meglegedést teremtsen, amely az üzem zavartalan menetét biztosítsa, amely az alkalmazottak egyéni boldogulásának a kielégítésével hozzájáruljon ahhoz az általános meglegedéshez, a mely biztos alapot nyújtana az intézet felvirágozásához is.

Nálunk ilyesmiről szó sincs. A panaszok, a kérések, sőt még a követelések is süket fülekre találnak. Az egész vasutas politikánk a nagyhangu ígéretésekben, a vasutasbarátoknak nevezett szédelgők handa-bandázásában merül ki és most a „nemzeti”-nek csufolt új korszak alatt még sötétebb, még kétségbeesőbb a vasutas sorsa, mint az előbbi kormányok alatt. Sztrájk törvényről már hallottunk, de még arról nem, hogyan szándékoznak a vasutasok közismert nyomoruságán segíteni. A legridegebb szülkekeblőség keretében mozog a nemzeti kormány vasutas politikája.

Hát miért van ez? Hát a nemzetvezér uraknak nincs szívük, hogy megessék annyi sok ezer vasutas család nyomorán? A Máv., ez a milliókat jövedelmező üzlet, amelynek millióiból annyi sok ezerrel szubvencionálják a hízog, talpnyaló és dícséreteket hazudozó magyar sajtó legnagyobb és legéhesebb részét, képtelen arra, hogy a saját alkalmazottainak a nyomorát csak részben is enyhítse valami uton-módon?

Lám a szamosvölgyi vasut már tett valamit. *Drágasági pótlékot adott. Az ipari munkások 20, a nem ipari munkások 10 fillér drágasági pótlékot kaptak. A Déli vasutnál a legrövidebb terminusra szabott rendezést*

igérték. Koritovszky osztrák pénzügyminiszter a Reichsrathban bejelentette, hogy újesztendő-től fogva a kisebb javadalmazása hivatalnokok és munkások drágasági pótlékot kapnak.

Ugyan, mi van a mi drágasági pótlékunkkal?! Tudja-e a Máv., hogy mi 1904. év június havában már kértünk drágasági pótlékot és ezt a kérést évről-évre megismételtük, de nyomorúságunknak kiáltozása pusztában elhangzó szó lett, amelyet nem hallott meg senki, amelyet nem ért meg még Kossuth Lajos fia sem.

Nagyméltóságú, méltóságos és nagyságos urak. Hozzátok szólunk. A nyomorúság pohara csordultig van. Az ígéretek injekciójával megszedített elégtelenség felébredt és láncát zörgeti. Nem hallják? Nem veszik észre, hogy a Máv.-ot a nyomorúság vulkánja fölé alapozták és ha ennek a gőze itt vagy ott ki nem szabadul, hát rettenetes katasztrófa fenyeget? Most, a tizenkettedik órában figyelmeztetjük az urakat, hogy gondolják meg a dolgot.

Ha a vasuti munkásság azt látja, hogy jobbról, balról, mindenhol segítenek az intézet-tulajdonosok az alkalmazottak, a munkások nyomorúságán, csak a Máv.-nál nem. akkor a Máv. magára vessen, ha egyszer, talán nem is olyan soká, talán nem is váratlanul, a nyomorúság vulkánja kitör.

És most még egyszer, utóljára kérjük, mi lesz a drágasági pótlékkal, az ígéretekkel?

Vasutasok, szervezkedjünk!

Ha visszapiantunk a közelmúlt eseményeire, kell, hogy minden vasutas szívében helyet foglaljon az az eszme, amely ma már milliókat hevít.

Különösen a vasuti munkásságnak kétszeres kötelessége, hogy mindenütt, ahol csak megfordul, hirdesse a szervezkedés eszméjét.

Sehol az országban nincs olyan nyomorúság, mint a vasutnál. Sehol az elkeseredés nem hágott olyan magas fokra, mint a vasuti munkások között. Sehol nem lehet tapasztalni azt a brutális bánásmódot, azt a fenhéjázó gögőt, mint a vasutnál.

S mindennek dacára a vasuti munkásság az, amely ezen a téren a legmesszebb maradt vissza.

Mi ennek az oka?

Nem éppen nekünk volna-e első sorban kötelességünk, hogy olyan hatalmassá és erőssé tegyük szervezetünket, amelyen megtörne az erőszak hatalma?

Nem nekünk volna-e ez kötelességünk, akikre egy ország, egy világ munkássága tekint?

Nem nekünk kellene-e a legnagyobb lelkesedéssel és sziklaszilárd elhatározással hozzáfognunk szervezetünk kiépítéséhez, nekünk, akik csalódtunk, akik reményvesztetten bolyongunk az élet sivatagában?

Vagy nem mi csalódtunk?

Nem mi lelkesedtünk, nem mi usztunk örömmámorban, amidőn jött a hír a szellő szárnyain, hogy nagy kormány, nemzeti kormány váltja fel az átkos darabontkormányt, amelynek még az emlékét is ki akarták irtani szívünkéből?

Feleljetek, Magyarország vasuti munkásai, nem csalódtatok-e? Felelj, te szegény pályáör-testvér, aki a te egyszerű eszeddel mindennapi imádba foglaltad a nagy kormány kereskedelmi miniszterének nevét. És te szegény pályá- és raktármunkás, nem öntött-e a kizsákmányolástól már-már összeroskadó testedbe új erőt az a tudat, hogy pár heti szüneted még és jönni fog az örök boldogság, mert olyan kormány van, mely a szegények boldogításának jelszavával kezdte uralmát.

Feleljetek ti is, műhelyi munkástestvérek, nem csalódtatok-e?

Nem hittétek-e ti is, hogy ez a kormány fogja megadni a ti kinevezéseket is, hogy ezzel még az emlékét is eltörölje annak a gyalázatos akkordrendszernek, amely csontotokból a velőt, testetekből az életerőt és életkedvet is kiölt.

Feleljetek mind-mind, ti elnyomott páriái a vasutnak, nem csalódtatok-e?

De ne feleljetek, mert hiszen a tények maguk adnak eme kérdésekre feleletet. A tények megcáfolhatatlanul bizonyítják, hogy zsarnokibb kormány, a munkásosztálynak engesztelhetetlenebb ellensége nem volt még soha, mint a mostani „nemzeti” kormány.

Ami szociális intézkedés történt eddig a vasuti munkások helyzetének javítására, azt annak a darabontkormánynak köszönhetjük, amelyet átkozni a legnagyobb erény a mai nemzeti hősök előtt.

Az évi szabadság, a fegyvergyakorlat kártalanítása, a fegyelmi bíróság elvi elfogadása, a fűtőházi munkások pótbére, az egyéni szabadság és polgári jogaink biztosítása, a szolgálati főnökök tulkapásai elleni védelem, ez mind-mind a hazafiatlan kormány nevéhez fűződik.

De a nagy kormány is emlékeztetéssel teszi a nevét a vasuti munkások között.

Kossuth hirhelt rendelete az izgatókról, a szabadjegy megvonása, a pályamunkások nagymérvű téli szabadságolása, az évi szabadság megadása terén mutatkozó visszaélések meg nem torolása, a balesetbiztosításnak a vasuti munkásokra vonatkozó sérelmes rendelkezései, a külső szervezett munkástestvéreink és azok szervezeteinek vérlázító üldözései, a csendőri és rendőri uralom meghonosítása, — ez mind-mind a nemzeti kormány emlékét van hivatva megörizni.

Vasuti munkástestvérek! Csalódtunk elveken, csalódtunk kormányban. De nem, nem csalódhatunk szervezetünkben.

Magyarország összes elnyomott munkássága **döntő küzdelemre készül** az ellen a rendszer ellen, amely a dolgozó, küzdő népmilliók elnyomatásából meríti erejét.

Magyarország összes rabszolgái forradalmi tüzzel szívükben, készülnek a népjogok kivívására, amelynek révén a gazdasági felszabadítást is elérik.

Eme küzdelemben csak a szervezkedésben rejlő hatalmas erő fogja őket támogatni.

Vasutas testvéreim! Lássatok hozzá fokozott erővel a munkához! Tárjátok ki ti is kebleteket annak a forradalmi tűznek a befogadására, amely a százezernyi elnyomott, de szabadságra törekvő munkás szívében lángol . . .

Vasutasok, szervezkedjetek!

SZÖVETSÉGI ÜGYEK.

A Vasuti Munkások Országos Szövetségének hivatalos közleményel.

A szövetség központjának telefonszáma 76-01.

Beszámolóik.

A zólyomi helyicsoport megalkulása. A Máv. zólyomi műhelyének jelentős helye van a vasuti munkások szervezkedésének a történetében. Ama ismert vizsgálat óta, amelyet másfél esztendővel ezelőtt az akkori műhelyfőnök ellen megindítottak, szünetelt minden szervezkedési élet a zólyomi műhelyben. Most azonban sikerült hosszas, szorgalmas munka után végre megalakítani a Vasuti Munkások Országos Szövetségének zólyomi helyicsoportját. Az alakuló gyűlés vasárnap, e hó 6-án délután 3 órakor folyt le a városháza nagytermében. A gyűlésen a szép számmal megjelent munkástestvéreinken kívül ott voltak az új műhelyfőnök, több mérnök és művezető.

Thurzó János az egybehívók nevében megnyitja az ülést, ajánlatára elnöknek Feldzám Mihály, jegyzőnek Freud Ignác választották meg.

Elnök köszöni a bizalmat és átadja a szót Székely Győző miskolci kiküldöttnek, aki átadja a miskolci helyicsoport üdvözlét és örömét fejezi ki, hogy ime elérkezett az idő, hogy a zólyomi testvéreink is az erős, öntudatos szervezkedés útjára lépjenek.

A tetszéssel fogadott beszéd után felszólalt a ruttkai helyicsoport kiküldöttje és tót és

magyar beszédben üdvözölte a gyűlést a ruttkaiak nevében.

Majd Albrecht Lajos munkástársunk Miskolcra vette át a szót és lelkes szavakban buzdította a jelenlevőket, hogy tartsanak össze, mert csak így érhetjük el mindazt, amit eddig nélkülöztünk.

Ezek után elnök átadta a szót Garai A. munkástársunknak, aki a központot képviselte. Garai meggyőző érvekkel bizonyította, hogy mennyire szükséges a vasutiaknak a szervezkedés útjára lépni, az embereket felrázni a nemtörődomségből, hogy nagy öntudatos és szervezett táborra alakuljon át a vasutas-tábor is. Ezekután ajánlja a zólyomi csoport megalakítását, annál inkább, mert jóval túlhaladja már az alapszabályainkban előírt taglétszámát, amely szükséges a helyicsoport megalakulásához. A gyűlés az indítványt nagy lelkesedéssel elfogadta.

Következett azután a vezetőség megválasztása. Elnök lett: Messerschmidt Lajos; jegyző: Freud Ignác; pénztárnok: Feldzám Mihály; ellenőrök: Thurzó János és Zatroch Pál; bizalmiférfaikká választották: Burka János, Radványi Samu, Klucsák János, Radkowszky József, Krška Gyula.

Az ujonnan megválasztott elnök megköszöni a maga és társai nevében a bizalmat és kéri a munkásság támogatását. Ezzel a gyűlés lelkes hangulatban véget ért.

A helyicsoportok közleményei.

Az istvántelki helyicsoport 1907 január hó 27-én, délután 2 órakor tartja a csoport helyiségében évi rendes közgyűlést az alapszabályszerű napirenddel. Kérjük a tagtársakat, hogy úgy a közgyűlésen, mint az ezt követő kedélyes-estélyen okvetlenül teljes számban megjelenni sziveskedjenek. A kedélyes estély műsora a helyszínén kapható.

A budapest-keleti helyicsoport január 21-én, hétfőn délután 5 órakor tartja az Ovoda-utca 26. sz. a. vendéglőhelyiségében évi rendes közgyűlést.

Budapest-nyugoti helyicsoport 1907 január 16-án, este 7 órakor tartja évi rendes közgyűlést.

A budai helyicsoport 1907 január 19-én, este 8 órakor közgyűlést tart, amelyre a t. tagtársak okvetlenül megjelenését kéri a vezetőség.

Az északi főműhely e hó 12-én este felolvasást és nyomban utána taggyűlést tart, amelynek tárgysorozatát a kandidáló bizottság megválasztása képezi. E hó 19-én tartja a csoport évi rendes közgyűlést.

A gépgyári helyicsoport 1907 január 13-án, d. e. 9 órakor tartja rendes évi közgyűlést. Miután külön meghívót nem küldünk, ezúton kérjük a tagtársak pontos megjelenését. Egyben tudomására adjuk tagtársainknak, hogy az új helyiségünk Új Kálvária-tér és Orczy-ut sarkán levő vendéglőben van. Ugyanott lesz a közgyűlés is.

A ruttkai helyicsoport január 20-án tartja évi rendes közgyűlést.

Az aradi helyicsoport január 1-én helyiségét a növekvő taglétszámra való tekintettel a „Nemzeti szállodába”, Pécskai-ut 5. sz. a. helyezte át, hol 13-án tartja évi közgyűlést.

Az orsovai helyicsoport 1907 jan. 13-án tartja évi közgyűlést.

A lugosi helyicsoport 1907 január 13-án, este 7 órakor tartja évi rendes közgyűlést.

A békéscsabai helyicsoport 1907 január 13-án közgyűlést tart.

A szabadkai helyicsoport január 13-án, este 7 órakor tartja évi rendes közgyűlést az Osztorbonác-féle vendéglőben, I. ker., Szerdahelyi-ut.

Bruck-királyhidai helyicsoport 1907 január hó 15-én este tartja rendes évi közgyűlést. Kérjük a tagtársakat, hogy teljes számban jelenjenek meg.

A hatvani helyicsoport január hó 13-án tartja évi rendes közgyűlését. Kérjük a tagtársakat a napirend fontosságát szem előtt tartani és ennél fogva okvetlen megjelenni.

A petrozsényi helyicsoport e hó 20-ikára tűzte ki évi rendes közgyűlését. A közgyűlés d. u. 5 órakor a Tute-féle vendéglő helyiségében lesz. A vezetőség kéri a csoporthoz tartozó munkásokat, hogy legalább egy taggal minden állomás is képviseltesse magát.

A kaposvári helyicsoport 1907 január hó 13-án tartja évi rendes közgyűlését, amelyre ez uton is felhívja a vezetőség a tagtársak figyelmét s kéri, hogy lehetőleg mennél számosabban jelenjenek meg.

A temesvári helyicsoport 1907 január 20-án, délután 2 órakor, a város háza tanácstermében tartja évi rendes közgyűlését. Tekintve a napirend fontosságát, a vezetőség bizton számít arra, hogy a tagtársak a lehetőség szerint teljes számmal fognak a közgyűlésen megjelenni. Külön meghívót nem küldünk szét, azért kérjük eme hirt a tagok között minél szélesebb körben elterjeszteni.

A pozsonyi helyicsoport 1907 január 13-án, délután 3 $\frac{1}{2}$ órakor tartja évi rendes közgyűlését a Resznek-féle vendéglőben (Stefánia-ut). A vezetőség bizton hiszi, hogy a tagtársak kivétel nélkül megjelennek.

A piskii helyicsoport 1907 január 13-án tartja évi rendes közgyűlését. Kérjük a tagokat a közgyűlésen okvetlenül megjelenni.

A simonyi helyicsoport 1907 január 13-án tartja évi rendes közgyűlését, amelyre a tagok pontos megjelenését kéri a vezetőség.

A gyékényesi helyicsoport január hó 13-án tartja évi közgyűlését.

A debreceni helyicsoport 1907 január 20-án, d. u. 2 órakor, az Otthon-kávéház disztermében tartja rendes évi közgyűlését az alapszabályszerű napirenddel. Tekintettel erre, kívánatos, hogy a tagtársak minél tömegesebben jelenjenek meg.

A brassói helyicsoport 1907 január hó 13-án tartja évi rendes közgyűlését.

A péceli helyicsoport 1907 január 13-án, d. u. 3 órakor tartja évi rendes közgyűlését az alapszabályszerű napirenddel, még pedig Hunyady János-utca 645. szám alatti új helyiségében. Ugyanitt tartatnak január 1-től kezdve az összes összejeveleket is.

A verseci helyicsoport 1907 január 20-án, d. u. 2 órakor tartja évi rendes közgyűlését az alapszabályszerű napirenddel.

A szegedi helyicsoport 1907 január 1-től egyleti helyiségét a Japán-kávéházba, Kossuth Lajos-sugarut 1. szám alá helyezte át.

A kolozsvári helyicsoport január 20-án tartja rendes évi közgyűlését, melyre a tagokat tisztelettel meghívja a vezetőség.

A szombathelyi helyicsoport vezetősége ez uton értesíti a tagtársakat, hogy január 13-án, d. u. 3 órakor a Hungária-szállóban (I. em.) levő helyiségében tartja a helyicsoport I. évi rendes közgyűlését az alapszabályszerű napirenddel.

A lepsényi helyicsoport ez uton kéri a tagtársakat, hogy a. január 13-án, este 7 órakor tartandó közgyűlésen minél számosabban jelenjenek meg.

Az érsekújvári helyicsoport 1907 január 12-én tartja évi rendes közgyűlését a Simkó János-féle vendéglőben. Minden tagtárs ott legyen!

A sátorajjaujhelyi helyicsoport 1907 január 13-án, délután 3 órakor, a Színház-vendéglő éttermében tartja I. évi rendes közgyűlését. Egyben kéri a vezetőség, hogy az 1906. évi tagdíjhátralékot, az illetők okvetlenül rendezzék.

A tokaji befizetőhelyhez tartozó vasuti munkások újra Lukács Ferencet választották bizalmiférfin.

Az érsekújvári helyicsoport 1907 január 13-án tartja évi közgyűlését.

A nagykanizsai helyicsoport január 13-án tartja az évi közgyűlést.

A csáktornyai helyicsoport 1907 január 20-án közgyűlést tart.

A nagyvárad helyicsoport 1907 január 20-án, délután 2 órakor tartja évi rendes közgyűlését.

Az orosházai helyicsoport 1907 január 13-án, délután 2 órakor tartja évi rendes közgyűlését. Erre a tagtársak okvetlen megjelenését kérjük.

A kecskeméti helyicsoport 1907 január 13-án a Tabán-utcai Halász-féle vendéglőben tartja közgyűlését.

A nagybecskereki helyicsoport 1907 január 13-án, délután 2 órakor tartja a Szűts-féle vasuti vendéglőben évi közgyűlést.

A kiskunfélegyházai helyicsoport helyiségét a Pallagi-féle vendéglőbe, Kossuth-utca 7. sz. a. helyezte át.

A zombori helyicsoport az egyleti helyiségben 1907 január 13-án tartja közgyűlését.

A szolnoki helyicsoport 1907 január 13-án, délelőtt 9 órakor a Kossuth-szálló disztermében tartja évi rendes közgyűlését az alapszabályszerű napirenddel.

A ceglédi helyicsoport új vezetősége a következőképpen alakult meg: Tóth József elnök, Polánszki József jegyző, Károly Mihály pénztáros, Czínige Imre és Viczik Sándor ellenőrök; választmányi tagok: Baunok Márton, Orosz Sándor és Gortva András.

A pozsonyi helyicsoport vezetősége értesíti az összes tagtársakat, hogy február hó 1-én a Stefánia-uton levő Resznák J.-féle vendéglőben, világpostával egybekötött táncvigalmat rendez. A tiszta jövedelem a helyicsoport könyvtáralapja javára fordítatik. A vezetőség felkéri az összes tagtársakat, hogy ezen táncvigalmat tőlük telhető minden eszközzel támogassák.

Az összes csoportok közgyűlésének jegyzőkönyve másolatban — a megválasztott új vezetőség teljes névsorával és az elnök és jegyző lakásának megjelölésével — az illető csoport közgyűlése után *nyomban felküldendő*. Ugyasint a szövetségi közgyűlés küldötteinek nevét is kérjük a központi irodával tudatni.

Gyűlési tudósítás.

Közgyűlési naptár. Közgyűlést tartanak:

Január 12. Érsekújvár.

Január 13. Brassó, Budapest—Gépgyár, Békéscsaba, Érsekújvár, Hatvan, Kaposvár, Kecskemét, Lepsény, Lugos, Nagybecskerek, Nagykanizsa, Orosháza, Orsova, Pécel, Piski, Pozsony, Sátorajjaujhely, Sumony, Szabadka, Szolnok, Szombathely, Zombor, Bruck, Királyhida.

Január 16. Budapest—Nyugoti.

Január 19. Budapest—Budai, Csáktornya, Debrecen, Nagyvárad, Kolozsvár, Petrozsény, Rákoskeresztúr, Szeged, Temesvár, Versec. Északi főműhely.

Január 21. Budapest—Keleti h.-cs.

Január 27. Istvántelek.

Az újvidéki helyicsoport e hó 6-án tartotta rendes évi közgyűlését.

Kocsi Ferenc munkástárs beszámolt az elért eredményekről. Elmondta, hogy a szervezkedés révén a pályamunkások napibére 20, a raktáriaké 40, a hordároké pedig 20 fillérrel emeltetett. Többek hozzászólása után megadatott a felmentvény és a következő munkástársak lettek a vezetőségbe beválasztva:

Elnök: Kocsi Ferenc. Jegyző: Kovács Mihály. Pénztárnok: Csányi János. Ellenőrök: Kis István, Gerő Adolf. Bizalmiférfiak: Szabó István, Brindza Péter, Soós Lajos, Vigh Ábel.

Végül Farkas Izor munkástárs felolvasást tartott, mire a közgyűlés lelkes hangulatban véget ért.

Az új fizetésrendezési tervéhez.

A magyar államvasut intézői most csináltak az alkalmazottaknak új fizetésrendezési tervet, vagyis újabb rendezetlenséget, mert nem más az egész tervet. Most is, mint mindig, azt hangoztatják, hogy a pályőrök a többi szolgálattal egyenlő rangsorban lesznek.

Itt az új tervet. A többi szolgál 800 koronától 1600 koronáig, a pályőrök 600 koronától 1000-ig mehetnek fel. Az egész tervet tele van egérutal. Annyi itt az útja a protekciónak, hogy többet kívánni sem lehet.

Hát vajjon van-e az intézőknek szívének és lelkük?

Ha igen, emberi-e az?

Vajjon mivel tudják indokolni azt, hogy külön vettek bennünket?

Vagy talán azért teszik ezt az intézők, hogy mi nem úgy élünk, mint a többi, hanem kint a sivatagokban. Hisz minélünk nem kevesebbet, sőt több fizetést kellene adni, mint a többinek.

Hogy többet ne mondjak, veszek egy zsák lisztet 17 koronáért. Most olesó fuvar számított, nagyobb részünknek kell 2—4—6 koronát fizetni. Ez a helyben lakóknak megmarad, nekünk meg ki kell adni, mert a vasut oly szegény, hogy havonkintra nem ad legalább három bevásárlási könyvet sem, pedig avval se lehet haza szállítani. Akkor is kellene fizetni, mert ma már Isten nevében nem tesz senki semmit, de nem is tartozik.

A tervetből világosan látszik, hogy nem ismerik elég jól helyzetünket. Vagy mi addig ne együnk, míg egy jószívű ember díjtalanul haza nem szállítja a lisztünket? Igazán szegényre vagyunk a Máv.-nak, hogy minket más szánalmára használ fel. Mondanánk a szolgálat fontosságát. Bozsánat az összehasonlításért, mi többet dolgozunk a vasutnak, mint egy jóravaló gazda barma, mert az éjjel és vasárnap pihen, de mi folyton szolgálunk és dolgozunk többet a baromnál is.

Mondják, van pihenő. Minden ez, csak nem pihenő, mert akkor a szolgálattevőtől bódé-hiány miatt nem nyughat és ha nem akar éhen halni, akkor is dolgozik magának pihenés helyett.

Kérem a szolgálat fontosságára vonatkozólag átolvasni az 1906. december 1-én megjelent szentkoronás szövetség hivatalos lapját és elolvasni Cserny Gyula hiv. áll. főnök ur cikkét, mely így szól:

„Egy hanyag pályőr vagy váltóór gondatlanságával szemben a legtöbb esetben hiábavaló az összes állomási vonat- és mozdony személyzet figyelme és ébersége és viszont. A balesetek eredményei rendszeresen azt mutatják, hogy egy alkalmazott gondatlansága mellett azok a többi személyzet legnagyobb ébersége mellett sem voltak elkerülhetők stb.“

Es most az utasításokat olvassák át. Hisz ha a távirda vagy telefonhuzal elszakad vagy történjen bármi, mindig a pályőrnek kell elsőnek lenni, ha nem akar egy pár korona büntetést fizetni.

Es kérjük: van-e a Máv.-nál csak egy is, kivéve a pályőrt, aki az egész családjával kénytelen és köteles szolgálni egy 540 koronás fizetésért? Mert gyermekeit kénytelen gazdálkodásra segítségül venni, a felesége pedig ügyel a jelzésekre, sorompót kezel.

Most az új rendezési tervetben felvették országutnak 10 koronát, kisutinak 5 koronát, hosszú vonalú örnek és nagy átjáróval bírónak, pl. város alattinak 12 koronát, de hogy *évre-e vagy hónapra*, arról nem szól a nóta.

Van-e az intézőkben emberi érzés? Van-e lelkük és van-e csak akkora szívének is, mint egy mákszem? Bizony nincs, de nem is volt soha!

Es most kérdelem, hogy hol van és mi az, ami azt a sokat emlegetett rossz vért szüli és kiktől, miért szüli?

Egy pályőr.

LEVELEZÉS.

Kiskunfélegyháza. (Kocsitolók helyzete.) Az itteni állomásfőnök, Csukás Sándor egy kissé szabályellenes dolgot művel, amennyiben nálunk négy kocsitoló közül kettő mindig szolgálatban van. Állandóan van egy tartalékmozdony és ezzel van az egyik kocsitoló egyedül, a másik mindig az érkező vonathoz van elfoglalva. Miután a tartaléknál csak egy ember van, ennek kell váltót állítani, szalasztott kocikkal féken menni, jelzést adni, kocsikat ki- és beakasztani és a határra vigyázni.

Amikor a főnök urhoz fordultunk a panaszzal, hogy egy ember ennyi munkát nem képes pontosan végezni, a főnök ur azt válaszolta, hogy *akinek nem tetszik, az el mehet haza.* Nem gondolja a főnök ur, hogy miből tudna télviz idején az a szegény ember megélni, ha ilyenkor elbocsájtják? Nem mehet a Beck és Schönföld céghez cserepet árulni, mint a főnök ur, pedig neki elég szép fizetése van.

Tudomásunkra jutott az is, hogy az igazgatóság naponként négy kocsitolót és két szénrámolót engedélyezett, amit a főnök ur is megígért, de a sok ígéretből csak egy szénrámoló lett igaz. Ha a terhes szolgálat és a hiányos személyzet miatt baleset történik, ki lesz itt a felelős? Kocsitolót nem lehet felelősségre vonni, mert az önmagára is alig képes vigyázni. De a büntetés még ilyen szolgálatnál is napirenden van.

Petrozsény. (A főnök ur beoszt.) Az itteni állomásfőnök ur szolgálati beosztási érzékét legjobban jellemzi a következő panaszos levél:

„Az itteni pályaudrók helyzete a lehető legmostohább. Huszonnégy óra a szolgálati idő a szabad ég alatt. Na most, ha letelt a huszonnégy óra szolgálat, következnek a huszonnégy órai szabad. Igen ám, de a mi jó főnökünk, Tribus Gyula azt hiszi, hogy nem vagyunk eléggé kihasználva, hanem a szabadunkban kötelesek vagyunk a személyvonatoknál ki- és berakni, mert sok a darabárú. Igen ám, de én reggel 7 órakor leszünk a szolgálatból felváltva. A beosztási helyünk a lakásunkhoz körülbelül másfél kilométer. Mikor a lakásunkra érünk, azt sem tudjuk, hogy először lerakjuk-e magunkról azt a sok rongyot, vagy pihenünk. Elég az hozzá, hogy mikor ágyba kerülhetnénk, akkor már megvan 9 óra. De nem megyünk az ágyba, hanem át kell öltözködni és kimenni az állomásra a személyvonatokhoz. Igaz, hogy nem tart soká: 10-től 10, 36-ig, de én a 24 órai szolgálat után még mindig talpon vagyunk és az a 24 óra is sok volt. Most már lehetne aludni, de kérem szépen, mikor már elaludnánk, akkor fel kell kelni ebédelni, mert úgy tudjuk, hogy ha azoknak a nagy csizmásoknak és azoknak a pléhgallérosoknak a gyomra megkivánja a jó falatokat, hát a mi szegény gyomrunk is megkivánja azt a krumplit, babot. Most már megvolt az ebéd, le lehet feküdni, igen ám, de már 3 óra 58 perckor már megint megkezdődik a mulatság, kint kell lenni az állomáson és ez tart egészen 5 óra 5 percig. Még többször is kerül olyan postadolog, hogy menjen ide és amoda, no de ez már nem tartozik ide.

Hál istennek, most már megszületett a pihenő, mert este 9 óra 6 percig nincs semmi, de azért csak ki kell menni és tart 9 óra 20 percig. Akkor azt mondják, hogy ha el nem felejtik: most már elmehet aludni, de reggel a 16-osnál már itt legyen. Az Petrozsényba érkezik reggel 4 óra 40 perckor és hogy ha az ember nem megy ki, persze hogy tudjuk a következményeit és kint kell lenni 6 óra 10 percig. Most már siess haza, mert a gyomornak is meg kell adni az övét. És sietni kell, mert 7 órakor már újra át kell venni a szolgálatot.

Kérjük a főnök urat, szívelelje meg munkástársaink panaszát és tegye lehetővé, hogy

24 órai szolgálat után a 24 órai pihenőt zavartalanul élvezhessék.

Kiskunfélegyháza. (Raktári munkások helyzete.) 1904-ben egy rendelet érkezett az igazgatóságtól, mely szerint aki 24 órát szolgál, az legalább 6 órai pihenőt kapjon. Amikor ez Kiskunfélegyházára megérkezett, akkor az állomásfőnök ur, Csukás Sándor átadta Boros Lajos raktárnoknak. Ekkor azt mondja a raktárnok:

Kérem főnök ur, nálunk ezt a rendeletet nem lehet betartani, mert csak 8 munkás van.

1906-ban ismét érkezett egy rendelet az állomásfőnökhöz, aki megint rohan a raktárba s Boros raktárnoknak sugva mondja, hogy már ismét van egy rendelet, mely így szól: Minden állandó raktári munkás minden második vasárnap legalább fele pihenőt kapjon, vagy ha felét nem is, de a nélkülözhető munkások kapjanak pihenő időt.

Feleli a raktárnok: Főnök ur, ezt nálunk nem lehet csak kettőnek megadni. Kapott is minden munkás két vasárnapi szabadságot, de azóta megszűnt a vasárnapi szabadság a többivel együtt. Megint az a kifogás, hogy sok a munka. A rendeletet fel nem olvasták nekünk. Minek is, hiszen az ilyenmi érvénye csak addigra szól, ameddig a raktárnok akarja.

Pedig nálunk ugyis elég mostoha a helyzet. Ki ejjeli szolgálatot teljesít, az nem mehet haza a rákövetkező este, mint más rendes munkás. Be kell várni a 762. sz. kezelő tehervonatot. Ez érkezik, ha rendes, 6 óra 25 perckor este, de ez csak minden 20-dik napon érkezik rendesen. Leginkább 10 órakor érkezik és ezt minden munkásnak be kell várni, de a tulidőért nem jár semmi fizetés a munkásoknak, pedig tul szolgált 36 órát is. Haza megy éjjel 12 órakor kap vacsorát és másnap reggel fél hétkor megint munkában. Tehát mit pihent közel 40 órai munka után? Semmit. Ha vonat nem késik, akkor van két raktárnok, de ha késik, akkor csak egy van. A munkásoknak azonban mindnyájának muszáj megvárni, akár rendes, akár nem az érkezés. Mi ebből a tanulság? Az, hogy mégis csak pompásabb helyzet Boros raktárnoknak lenni, mint Boros raktárnok mindenhatósága alatt szolgáló raktári munkásnak.

Brassó. (Mi lesz a műhelyi tűzvédelmi szobával?) Ez a helyiség olyan egészségtelen, hogy ha egy éjjel ott hál az ember, hát még három napig se tisztul ki a feje a rossz levegőtől. Sokan még betegek is lesznek az őrés után. A főnök urat felszólítottuk ennek a tűrhetetlen állapotnak az orvoslása végett és ő azt mondta, hogy ő már többször bejelentette és meg is sürgette, fel is mérték a tavasszal, de még semmit se csináltak. E hanyagság miatt kell, hogy szenvedjen 32 tűzoltó. Az itteni szertárfelügyelő sokkal később kérte az irodája kibővítését, mint a főnök ur is mondotta és azt már meg is csinálták, de az őrészobára nem is gondoltak, holott még az orvos is azt mondta, hogy e helyett már régen más kellett volna. Hozzá még veszélyes is, mert alatta van mindenféle olajraktár, ahol könnyen robbanás is történhetik. E helyen kérjük az illetékes tényezőktől, hogy mi lesz ezzel a tűzvédelmi szobával? Avagy az nincs olyan fontos, mint a szertárfelügyelő ur irodájának a kibővítése?

SZERVEZETI ÜGYEK.

Terjeszszétek mindenütt a „Magyar Vasutas-naptár“-t!

Minden szervezett vasutas kötelessége és érdeke a „Magyar Vasutas-naptár“ megszerzése!

A budapesti bizalmiférfiak figyelmébe! A napokban minden szolgálati hely bizalmiférfiainak megküldtük a nyugbérpénztár központi és kerületi bizottságaiba a szervező bizottság által jelölt munkástársaink névsorát. Erkölcsei köteles-

sége minden bizalmiférfinak odahatni, hogy a munkások mindenütt egyöntetűen a mi jelöltjeinkre adják szavazataikat.

A jelölő-lapok csak a szavazás napján osztandók ki a nyugbérpénztári tagok között.

Ezen jelölő-lapokról kell a neveket a kiadandó hivatalos szavazólapra ráírni, pontosan ügyelve arra, hogy a központi vagy kerületi bizottságok jelöltjeit *ne tévesen* írják a szavazólapra.

Fontos érdeke a szervezett vasuti munkásoknak, hogy olyan férfiakat válasszanak a nyugbérbizottságokba, kik munkástársaik érdekében megtesznek minden lehetőt, hogy modern, humánus intézményt létesítsenek a nyugbérpénztárból.

Testvéri üdvözléssel

a vasuti munkások országos szervezőbizottsága.

Szervezetünk tagjai a következő saját kiadásunkban megjelenő vasutas szaklapokat kapják díjtalanul: magyarok a „Magyar Vasutas“-t, németek a „Fachblatt der Eisenbahner“-t, horvátok a „Hrvatski Zeljeznica“-t. Azonkívül a román és tótajku munkástársaink a saját anyanyelvükön megjelenő munkáslapot kapják, mely szintén közül vasutascikkeket.

Készüljete a nyugbérválasztásokra! A fővárosban és a vidéki üzletvezetőségek székhelyén rövidesen, talán már napok múlva megválasztják a nyugbérpénztár központi, illetőleg kerületi bizottságait.

Haladéknélkül ejtsék meg a szervező bizottságok a jelöléseket, hogy meglepetések ki legyenek zárva. A jelölésekről sürgősen értesítsék a szervezőbizottságok az egész üzletvezetőség területén dolgozó tagokat, hogy a szavazatok szét ne forgácsolódjanak és csupa olyan jelölt válassztassék meg, ki bátran és okosan képviseli a tagok összességének az érdekeit.

A jelölésekről és a megejtett választások eredményéről haladéktalanul értesítsék lapunk szerkesztőségét.

Több helyről azt az értesítést kapjuk, hogy a szolgálati főnökök csakis rendes tagokra engedik meg a választást, *póttagokat ellenben nem választanak.* Ez határozottan hibás és ellentétben áll a miniszter rendeletével, amely régebbi emlékiratunk értelmében a központi bizottságnál 3, a kerületi bizottságoknál 4 póttag választását rendeli el. Ha a főnökök ezt nem tudják, egész egyszerűen újra kell majd választatniok.

Munkástársainktól várjuk, hogy mindenütt a szervezet jelöltjeire szavazzanak. Egyetlenegy kerületi bizottság se álljon talpnyalókból vagy Fejbólintó Jánosokból. Céltudatos, bátor munkát teljesítsen valamennyi bizottság!

Veszteségünk. Sátoraljaúj helyen Szekete György, szövetségi tagunk a rendes proletárbetegségben, tüdővészben halt meg december 24-én. A szövetség dalárdája adta meg az elhunynak a végtisztességet.

A munkások karja akkor a legveszedelmesebb, ha — pihen.

INNEN-ONNAN.

+ Szerencsétlenség a keleti pályaudvaron. Vasárnap reggel a keleti pályaudvar postapavillonjában, a pince lépcsőjén arccal a földre borulva holtan találták Tábori Lajost, aki a pályafentartásnál munkafelügyelőként dolgozott. Tábori éjszakánként a pavillon pincéjében huzta még magát. Valószínű, hogy szombaton este is le akart menni a pincébe, a lépcsőn azonban elcsuszott és arccal a földre bukott. Elveszítette nyomban az eszméletét és levegőt nem kapván, megfulladt. Holtestét a törvényszéki orvostani intézetbe vitték. Azt mondják, Tábori megfagyott.

+ Vasútépítkezések 1906-ik évben. A vasútépítkezés terén az elmúlt 1906-ik évben élénk tevékenységet fejtettek ki. Áll ez különösen a helyi érdekű vasutakra, mert ezek hálózata az elmúlt évben megnyílt vonalak révén szemben az 1905-ben forgalomnak átadott 280.1 kilométernyi vonalakkal, kereken 504 kilométerrel növekedett. Megkezdett továbbá 152 km. hosszban oly helyi érdekű vasuti vonalak építése, amelyek az 1906. év végén oly előrehaladott állapotban voltak, hogy

legnagyobb részük 1907. év tavaszán a forgalomnak átadható lesz. Az említett 504 km. hosszú hálózatról a m. kir. államvasutak üzemében levő vonalakra 386 km., más társaságok által kezelt vasutakra pedig 108 km. esik. Az államvasutak üzemében levő vonalak építésére kerekén 26.000.000 kor; az egyéb társaságok üzemében levőkre pedig kerekén 5.300.000 kor. építési tőke engedélyeztetett. Az államköltségen épülő fővonalak közül a szászrégenmádfalvai vasút gyergyószentmiklós-dédai 47 km. hosszú szakaszán 1905. évben folytatva tett építő munkákat 1905. évben serényen folytatták, úgy, hogy eddig az előiránnyal szemben a 63 százaléka végeztetett s így a vonal megnyitása 1907. október havára várható. — Megkezdett a bnya-bátaszéki 19,4 km. hosszú vasút építése is. Folyamatban vannak továbbá a szászrégen-mádfalvai vonal déda-gyergyószentmiklós szakaszára és az érsekújvár-komáromi vasútra vonatkozó előmunkálatok és a kárási műveletek elkészítése, ugyancsak a fiemei második utirány tanulmányozását célzó előmunkák.

— **Az uristen és a királyok.** Egykor — nagyon régen lehetett — az emberek már nagyon megsokalták a királyok tetteit és elhatározták, hogy deputációt menesztenek az uristenhez, hogy segítsen valahogyan rajtuk.

A deputációt nagyon szívesen fogadták ott fent és türelemmel is várakozott, míg a sor rákerül. Az uristen barátságosan hallgatta őket végig és mikor ügyüket előadták, csóválva rázta a fejét és mondta: „Ami most itt nekem elmondottok, abból egy szót sem értek, mert én nektek soha királyokat nem adtam.

Erre mindannyian odakiáltották, hogy a föld tele van királyokkal, akik mind azt hangoztatják, hogy ők isten kegyelméből uralkodnak.

— Arról én mitsem tudok. Én mindnyájatokat egyformára teremtettelek képmásom után. Eljetelek boldogul!

Ezzel a kihallgatásnak vége volt. A küldöttség emberei a menyország kapuja elé ültek és keservesen sirtak.

Az uristen meghallotta sirásukat, megsajnálta és magához hívatta őket újra. Azután magához rendelt egy őrangyalt, hogy nézzen utána a nagy könyvben, melyben a csapások az emberek bűneiért fől van sorolva, említés van-e a királyokról.

A könyv nagyon vastag volt és egy teljes napig tartott annak átvizsgálása. Este az őrangyal jelentette, hogy nem talált semmit.

A küldöttség újra bement az uristenhez, aki nekik tudtul adta, hogy ő nem tud semmit sem királyokról, éljenek boldogul.

Ezen szavak hallatára az embereket kétségbeesés fogta el. Az uristen nagyon is megsajnálta őket és újra rászólt az őrangyalra:

— Nézd utána a könyveket, ahol a büntetéseket feljegyezték, melyeket az emberekre megmondottan cselekedeteik miatt rájuk zudítottam, lássák be, hogy az én tanácsaim többet érnek, mint az övéik. Azután jelentsd nekem, találtál-e valamit a királyokról.

Az őrangyal eleget tett a parancsnak. De mivel hogy tizenkét vasos könyv volt, tizenkét teljes napig tartott az átnézésük.

Ekkor az uristen utoljára rendelte magához a küldöttséget és szűlt ekképpen hozzájuk:

Itt nincs segítség. Elintézett dolog nélkül kell visszantaznotok. A királyok a ti találmánytok. És ha most meguntátok, ám lássatok hozzá, mint rázátok le őket nyakatokról.

K. Evald után: Pálc.

— **Az állomások forgalma.** Érdekes képet vet a városok forgalmára az a kimutatás, mely feltünteti, hogy mennyi az illető város vasúti állomásain felszállott személyek száma. Legtöbb felszálló utas esik Budapestre, egy évben 4.767.926, azután következnek a vidéki városok a következő sorrendben: Pozsony 1.158.313, Temesvár 760.122, Debrecen 35.386, Szeged 734.519, Szabadka 626.454, Nagyvárad 610.320, Miskolc 485.107, Rákospalota-Ujpest 483.136, Zágráb 474.583, Szolnok 388.537, Szombathely 385.984, Arad 381.594, Győr 361.541, Nagyszeben 346.641, Nyiregyháza 345.752, Hódmezővásárhely 333.863, Vác 319.973, Brassó 311.349, Újvidék 311.804 és Pécs 301.898 utassal. Legtöbb utas esik az országban 100 lakosra Baranya-Szentlőrincen, hol ez a viszony 8672 és pedig a felszálló utasok száma 204.145.

— **A munkanélküliség ellen való biztosítás Németországban.** Az egész művelt világ elsőrendű gondját képezi, hogy miként védekezzék a mindinkább fokozódó munkanélküliség ellen, hogy miként biztosítsa az állam a munkásokat arra az esetre, ha önhibáján kívül munkához, kereset-höz nem jut. Nemrég értékes művet adott ki erről a kérdésről a berlini császári statisztikai hivatal. Ez a három kötetes munka abban foglalja össze vizsgálódásainak eredményeit, hogy a munkanélküliséget tisztán biztosítással megoldani nem lehet. Egyrészt a bajt megelőző általános jellegű rendszabályok, többek között a termelés szabályozása, helyes közigazgatási politika, a népnevelés emelése, a tanoncius szabályozása kellene ehhez, másrészt szervezni kell a munkaközvetítést és szükség esetén ad hoc közmunkák alakjában foglalkozást, munkát (köz munkák) kell biztosítani a munkanélkülieknek. Emellett a munkanélküliség ellen való biztosításnak csupán az lehet a hivatása, hogy a munkanélküliségből származó legszemélyesebb gazdasági hátrányokat ellensúlyozza.

A biztosítás elvi kérdésében a munkát egyébként arra az eredményre jut, hogy meghatározott körre

terjedő személyek átmeneti munkátalansága esetén bizonyos szabályszerinti és körülírható törvények szerint visszatérő közgazdasági jelentőséggel van dolgunk. Annak tartamát, beállításának időpontját, terjedelmét hosszabb megfigyelések alapján lehet becsülni. Ebből a szempontból a munkanélküliség ellen való biztosítás tisztán a szakmabeli biztosítás tekintetében bizonyára nem tüntet fel lekielzhetetlen nehézségeket.

Megállapítható azonban az is, hogy a biztosítás szükségének mértéke nem minden iparágban egyforma. Ezért a nehézségek, melyek a rendszeres biztosítás terén felmerülnek, főleg annak meghatározása körül csoportosulnak, hogy adott esetben és egyes szakmákban mikor éri el a munkanélküliség azt a fokot, ahol a támogatásra igényt lehet tartani, mi módon lehetne ennek a határpontnak betartását a gyakorlatban ellenőrizni és milyen módon lehetne a kínálkozó munkaalkalmak kötelező elfogadásának kérdését rendezni?

Részletesen foglalkozik a munkátalansággal a kérdéssel is, hogy közpénzeket egyáltalán és milyen formában bocsásson állam és község a munkanélküliség elleni biztosításnak rendelkezésére. A biztosítási kényszer kérdése is részletesen kitér a könyv. Általánosan kötelező biztosításnál méltánytalan volna, hogy olyan rétegek is megterheltesse, amelyek a munkanélküliség veszélyének nincsenek, vagy csak kis mértékben vannak kitéve, másrészt a veszély szerint változó megterhelésnek fokozatait igen nehéz megállapítani. Az általános biztosítás esetén egyébként is annyira körül kellene írni a támogatásra szoruló munkanélküliség határait, hogy a munkásság ezt mozgási szabadsága megkötésének és a szakszervezeteiben követett célok jogosulatlan megakasztásának tekintené.

Ha pedig nem kötelező a biztosítás, akkor csak azokra a körökre számíthat, amelyek érdekében a biztosítás kívánatos. Itt pedig hiányzik a kellő kezdeményezés, másrészt itt legnagyobb a gazdasági gyengeség, itt legkevésbé képes a munkás saját erejéből fedezni a biztosítás költségét.

A kötelező és fakultatív biztosítás között a középúton áll az a rendszer, mely pénzsegélyvel támogatja a már fennálló intézményeket. Így Belgiumban a községek, Franciaországban pedig az állam által létesített biztosító pénztárakat. Ennek hibájul azt tekintik a mi, hogy előnyeit csak a szervezett munkás élvezi. Ezért nem is lehetne kikerülni az általános biztosítás fokozatos bevezetését, amint azt most Norvégiában és Dániában tervezik.

A biztosításnak az a rendszere, mely egyes iparágakra nézve, tisztán az érdekeltek saját erejéből a munkások szakszervezeteiből áll fenn, eddig mindenütt bevált. Azonban ezt a munkások sem fogadják teljes megnyugvással, mivel a munkanélküliség a mai termelési rendszernek következménye és azt követelik, hogy a biztosításnak terhet és összesség viselje. A munkanélküli biztosítás eszmekörében gyakorlati elemnek csak a munkaközvetítés fokozatos és szerves kiépítését lehet tekinteni. Ebben valamennyi eddig felmerült javaslat kivétel nélkül megegyezik. A feltétlen megbízhatósággal dolgozó munkaközvetítés van hivatva a biztosításnak nemcsak kezdő, hanem végső időpontját is megjelölni. Pontos munkaközvetítés nélkül teljesen lehetetlen a biztosítás szervezésére áttérni.

Köszönetnyilvánítás. Hálás köszönetet mondok mindazon munkástársaimnak, kik hosszas betegségemben jólelkű adományaikkal segítettek anyagi helyzetemben.

Szolnok, január 7-én.

Guba László, csapszabályozó.

— **Köszönetnyilvánítás.** A „Külföldi asszisztencia” az északi főműhelyi helyicsoporthoz, mely tára javára 28 korona 52 fillért adományozott, mely adományért ezúton mond köszönetet

az északi főműhelyi helyicsoporthoz.

— **Köszönetnyilvánítás.** Fogadják hálás köszönetemet mindazon munkástársaim, kik hosszantartó betegségemben anyagi segínyt nyújtottak.

Piski, 1907. évi január hó.

Büthy Sándor, lakatos.

MULATSÁGOK.

Meghívó. A vasúti munkások országos szövetségének pécsi csoportja 1907. évi február hó 2-án a Scholz sörasznak nagytermében, Horváth József közkedvelt zenekara közreműködésével

zártkörű táncvigalmat

rendez. Belépti-díj személyenként 1.60 kor., család-jegy (1 férfi, 2 hölgy) 4 korona. Szövetségi tagoknak családijegy is 1 korona. Kezdeté este 8 órakor. Jegyek kaphatók a meghívó előmutatása mellett a vezetőségénél és este a pénztárnál. A tiszta jövedelem egy része a helyicsoporthoz könyvtára alapja, másik része a dalárda-alapra fordíttatik.

Szerkesztői üzenetek.

Hajdu János Acsev művezető. Kérjük, hogy tisztességesebben bánjon a munkásaival, ha ugyan az ilyesmi nem fog nagy megerőltetésbe kerülni. A munkások helyzete anélkül is eléggé türelmetlen, ha felebbvalói komiszkodása nem teszi még türelmetlenebbé. Az ön viselkedésének következményeit nem a munkásság, hanem egyedül ön bánhatja meg.

F. L. Debrecen. Az eredetihez, Petőfi Sándor „Almain” című költeményéhez nagyon hasonlít s emiatt nem közöljük.

Pályaőr bizalmiférfi. A cikk helyszüke miatt maradt ki, de legközelebb jönni fog. Egyelőre a többivel várjunk és ehelyett inkább megkérdézzük a szegény vasutasok patrónusát, Kossuth apánk fiát: hogy mi lesz a pályaőrök emlékiratával, amelyet már hónapokkal előbb beterjesztettünk és amelyet még válasza sem méltattak. Most már fogjanak hozzá az erőteljes szervezkedéshez, hirdessék a pályaőr testvéreik között, hogy ettől a kormánytól csak rabláncot, de nem jobblétet várhatunk. Üvö.

Kiadóhivatali üzenet.

S. Ujhely. Tudatában vagyunk annak, hogy a tagok elsősorban a bizalmiférfiakat ostromolják a lap késése miatt és mi igazán méltányolni tudjuk az önök elkeseredését, azonban higgyék el mi sem tehetünk róla. Számtalan feljelentést tettünk már a posta igazgatóságához, sajnos eredménytelenül. Ha legközelebb megint vasárnap kézbesítik a csomagot, úgy két tanuval látamoztassák az átvétel idejét és mi feljelentjük a helyi postát, mert ez szégyenletes, hogy a kiadóhivatal által csúttörtök délben feladott csomagok vasárnap-hétfőn lesz kézbesítve. Ezeknek az ázsiai állapotoknak véget fogunk vetni.

Zágráb, Szolnok, Temesvár, Piski stb. Fenti üzenet önöknek is szól.

Felhívjuk a bizalmiférfiak valamint az egyes tagok figyelmét arra, hogy lakásváltozás, vagy új belépési nyilatkozat kiállításánál a teljes címet (utca, szám, emelet, ajtószám) adják meg, mert a posta elutasít minden olyan reklamációt, amely nem teljes címet tud feltüntetni.

Az utóbbi időben nagyon sok panasz érkezett hozzánk *Rákospalotán* lakó tagoktól, a lap rendetlen kézbesítése miatt. A kiadóhivatal megvizsgálta a panaszokat és reá jött, hogy a rendes lapkihordó megbetegedése miatt alkalmazott ideiglenes kihordó a lapokat nem kézbesíti rendesen, ugyancsak a lakásváltozásokat sem tudatta a kiadóhivattal.

Ez okból a lapkézbesítés tőle megvonatott és ezentúl postával fogjuk a lapokat küldeni. Felkérjük a R. Palotán lakó összes tagjainkat, hogy amint a lap rendes kézbesítése elmarad, azonnal jelentsék ezt be, a pontos lakcím megjelölésével a kiadóhivatalnak, hogy módunkban legyen a panaszok orvoslása.

Schafhütl László borbélymester Székesfehérvár. Egyhavi előfizetést megkaptuk.

Felelős szerkesztő: **Farkas Izor.**

Laptulajdonos: **A magyar vasutas-szervezet**

Világosság könyvnyomda r.-t Budapest, Nyár-utca 1.

CSERE.

Vonatlakatos Csapról (Ungm.) cserélnek Kis-Cellbe.

Géplakatos cserélni óhajt debreceni műhelyből budapesti bármelyik műhelybe vagy fűtőházba.

Kocsilakatos Piskiről cserélne Bpest istván-telki vagy északi főműhelybe.

Hat kocsilakatos és egy vasesztergályos cserélni óhajt a brassói műhelyből, bármely műhelybe vagy fűtőházba.

Összes címek a kiadóhivatalban.

Első Leánykiházasítási Egylet m. sz. (Gyermek- és életbiztosító intézet) Budapest, VI., Teréz-körút 40—42. szám. Alapított az 1863. évben. Az intézet felügyelő-bizottsága — ugyancsak az előbbi években is — december 31-én tartott ülésében az intézet pénztár- és vagyonállapotának fővizsgálatát megejtette és megállapította, hogy az intézet vagyona a következő értékben van elhelyezve és pedig:

Intézeti házak beruházási értékben:
Teréz-körút 40—42. sz. épület 825,397-09 K
Kerepesi-ut 20. számú „ 655,851-90 „
Váci-ut 4. számú épület — 609,157-55 „
Értékpapírok — — — 8,588,315- — „
Kölcsönök saját kötvényekre 683,190-33 „
Takarék- és bankbetétek — 1,759,775-54 „
Postatakarékpénztár — — 13,529-59 „
Hivatalnoki nyugdíjalap betét 219,485-88 „
Pénzkészlet — — — — 39,088-72 „

Összesen 13,392,791-60 K

Mult év december havában 1,756,800 korona — fillér értékű biztosítási ajánlat nyújtott be és 1,509,400 korona értékű új biztosítási kötvény állított ki. Biztosítási összegek fejében 58,516 kor. 78 fillér fizettetett ki. 1906 január 1-től dec. 31-éig bezárólag 18,431,400 kor. értékű biztosítási ajánlat nyújtott be és 15,998,400 korona értékű új biztosítási kötvény állított ki. Biztosított összegek fejében a folyó évben 1,037,341 K. 83 fill. s az intézet fennállása óta 11,203,245 kor. 91 fill. fizettetett ki.